

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Z. Š.,**
bytem x
zastoupena Mgr. Vladimírem Braškem,
bytem Králodvorská 12, Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2015, č. j. 022521/2015/KÚSK,
sp. zn. SZ-022521/2015/KÚSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobkyně se žalobou, podanou Krajskému soudu v Praze dne 12. 8. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2015, č. j. 100/57946/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni, aby podle § 86 odst. 2 zákona č.

- 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), odstranila neoprávněný zásah na pozemku p. č. x v katastrálním území H. (dále jen „předmětný pozemek“) spočívající v zavezení uvedeného pozemku, jenž je součástí významného krajinného prvku, provedením přiměřeného náhradního opatření k nápravě tím, že na uvedeném pozemku vysadí 50 kusů dřevin.
- 2 Žalobkyně nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, ani s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2012, č. j. 51 A 1/2012 – 37, jímž zdejší soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22. 2. 2012, č. j. 224340/2011/KÚSK, sp. zn. SZ-224340/2011/KÚSK/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi ze dne 7. 11. 2011, č. j. 100/29429/B/2011, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 80.000 Kč za závažné poškození významného krajinného prvku na jejím pozemku. Podle žalobkyně dospěl soud v tomto rozsudku k závěru, že žalobkyně nemohla nijak ovlivnit již dříve závažně poškozené hydrické poměry na jejím pozemku, které vznikly jako důsledek černých skládek a následně vedly ke zničení mokřadní lokality; v reakci na tento rozsudek žalovaný přestupkové řízení vedené s žalobkyní zastavil. V napadeném rozhodnutí proto žalobkyně spatřuje porušení svého vlastnického práva, neboť omezuje způsob, jakým může využívat svůj majetek.
 - 3 Dále žalobkyně namítá, že ačkoli dne 30. 10. 2014 při ústním jednání navrhovala výsledky svědků a v odvolacím řízení požadovala provedení znaleckého posudku, správní orgán I. stupně jejím návrhům na doplnění dokazování nevyhověl a vycházel pouze z odpovědí na dotazy položené některým správním orgánům. Uvedeným postupem nemohl žalovaný zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále je tento postup v rozporu s § 2 správního řádu.
 - 4 Konečně žalobkyně namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval odvolacími námitkami, čímž zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces.
 - 5 Žalovaný uvádí, že jde-li o žalobní námitky ve vztahu k provedení dokazování, podle § 50 správního řádu je zajištění podkladů pro vydání rozhodnutí úkolem správního orgánu, přičemž postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I účastník řízení může na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy, tím však správní orgán není vázán; naopak je vždy povinen zvažovat, zda má účastníkem řízení navržený důkaz potenciální přínos pro objasnění a posouzení věci. V dané věci se žalovaný snažil o provedení důkazů navržených žalobkyní. O vyjádření k předmětu řízení a o svědeckou výpověď požádal obec Horoušany; o sdělení, zda evidují záznamy k žalobkyni nebo k jejímu pozemku, požádal Policii ČR, obvodní oddělení Úvaly; o sdělení o stavu lokality požádal RNDr. J. V. a o svědeckou výpověď pana B. P., pracovníka odboru životního prostředí a územního rozvoje Městského úřadu v Úvalech. Všichni oslovení s výjimkou pana P. se k žádosti správního orgánu I. stupně vyjádřili. Žalovaný dne 10. 12. 2014 účastníkům řízení oznámil ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a poučil je o možnosti se k nim vyjádřit, případně navrhnout další; to žalobkyně prostřednictvím svého zástupce ve správním řízení učinila, avšak opožděně. Žalovaný proto k návrhu na doplnění dokazování nepřihlížel, podotýká však, že výčet osob, jejichž výslech žalobkyně tímto opožděným návrhem požadovala, se v zásadě shoduje s okruhem osob, jejichž výslech žalobkyně požadovala již při ústním jednání.

Pokud jde o osoby, které žalovaný nevyslechl, ačkoli to žalobkyně navrhovala, uvádí žalovaný, že u pana L. R. a pana B. neshledal žádný vztah k předmětu řízení. Žalovaný uzavírá, že nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by provedené důkazy byly nedostačující.

- 6 Žalovaný dále uvádí, že § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny stanoví každému povinnost odstranit újmu, jíž na části přírody a krajiny způsobil, a to přednostně uvedením do původního stavu. V napadeném rozhodnutí tedy žalovaný neuložil žalobkyni povinnost odstranit následek jejího protiprávního jednání, neboť tato povinnost jí vyplývá přímo ze zákona, nýbrž pouze posuzoval, zda je v dané věci uvedení do původního stavu účelné a možné. Žalovaný však dospěl k závěru, že v dané věci restituce možná není, a proto v intencích správního uvážení uložil žalobkyni provést náhradní nápravné opatření.
- 7 Konečně žalovaný namítá, že obecný zmocněnec žalobkyně vystupuje jako zástupce v různých věcech opětovně; mimo toto řízení vystupoval jako obecný zmocněnec zastupující žalobkyni též ve věcech sp. zn. 51 A 1/2012 u zdejšího soudu a sp. zn. 8 C 113/2015 u Obvodního soudu pro Prahu 10. Žalovaný proto navrhuje, aby soud rozhodl tak, že se zastoupení žalobkyně Mgr. V. B. nepřipouští.
- 8 Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
- 9 Žalobkyně v replice ze dne 29. 3. 2016 opakuje, že napadené rozhodnutí nerespektuje pravomocný rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2012, č. j. 51 A 1/2012 – 37, podle něhož žalobkyně nemohla ovlivnit dřívější poškození pozemku. Dále žalobkyně uvádí, že se kvůli problémům se zavážením jejího pozemku černými skládkami a stavební sutí písemně dne 5. 12. 2005 obrátila na Obecní úřad v Horoušanech a na Policii ČR a dne 12. 12. 2005 na Městský úřad v Úvalech.
- 10 Žalobkyně dále uvádí, že povinností žalovaného je shromažďovat důkazy jak ve prospěch, tak v neprospěch účastníka řízení. Tuto zásadu žalovaný porušil, jestliže neumožnil žalobkyni vyslechnout navržené svědky a spokojil se pouze s jejich písemnými – z pohledu žalobkyně nepravdivými – vyjádřeními. Za této situace žalobkyně nemohla klást svědkům otázky a konfrontovat je, přestože výsledný stav pozemku žalobkyně nebyl způsoben jejím jednáním, nýbrž právě nekompetencí a pasivitou navržených svědků.
- 11 Ve svém dalším vyjádření ze dne 14. 7. 2017 žalobkyně uvádí, že žalovaný má za prokázané, že žalobkyně porušila zákon, avšak není jasné, jak k tomuto závěru dospěl. Při ústním jednání dne 30. 10. 2014 se úřední osoba vyjádřila v tom smyslu, že protiprávní jednání žalobkyně je zjevné již z toho, že jí byla v minulosti udělena pokuta za přestupek, a odmítla vzít v potaz to, že rozhodnutí o přestupku bylo soudem zrušeno. V prvostupňovém rozhodnutí se uvádí, že pozemek „byl zavezen“, a žalobkyně neví, zda jí bylo napadeným rozhodnutím uloženo opatření k nápravě proto, že pozemek sama zavezla, nebo proto, že jej před zavezením nebránila.
- 12 Žalobkyně tvrdí, že ve správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto uvádí věci na pravou míru. Žalobkyně namítá, že vyjádření starosty obce Horoušany J. B. (dále jen „starosta Horoušan“), uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, není pravdivé. V prvé řadě žalobkyně považuje za nepravdivé tvrzení, že se na předmětném pozemku nacházelo jezírko s žábami a čolky. Ze závěrečné zprávy z května 2006 „Horoušanky – biologické hodnocení“ zpracované RNDr. J. V., CSc., se přitom podává, že na předmětném pozemku žádní obojživelníci nejsou. I Agentura ochrany

přírody a krajiny České republiky ve svém vyjádření ze dne 29. 6. 2008 uvedla, že v lokalitě se žádní obojživelníci nevyskytují. Žalobkyně proto považuje za důležité vyslechnout starostu Horoušan, aby doložil pravdivost svého tvrzení týkajícího se jezírka s čolky.

- 13 Dále žalobkyně považuje za nepravdivé tvrzení starosty Horoušan, že se na obec nikdy neobrátila s požadavkem o pomoc s řešením opakované nelegální navážky odpadu na jejím pozemku. Žalobkyně se na obec obrátila dvakrát, a to dopisem ze dne 5. 12. 2005 na Obecní úřad v Horoušanech a dopisem ze dne 12. 12. 2005 na Městský úřad v Úvalech. Dne 20. 3. 2008 při místním šetření (provedeném v rámci změny č. 1 územního plánu Horoušany) upozornil V. M., příbuzný žalobkyně, starostu Horoušan na aktuální případ nelegální navážky odpadu, načež starosta navrhl, aby žalobkyně pozemek bezplatně převedla na obec. Dne 22. 11. 2009 žalobkyně datovala dopis odeslaný všem dotčeným orgánům (obec Horoušany, Městský úřad v Úvalech, odbor životního prostředí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky a odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Středočeského kraje) v němž uvedla, že stále dochází k nelegálnímu navážení odpadu na její pozemek, a požádala adresáty, aby věc řešili. Jelikož všechny dotčené orgány zůstaly pasivní, odeslala žalobkyně dne 13. 4. 2011 starostovi obce Horoušany a odboru životního prostředí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi dopis, v němž uvedla, že jediným řešením neustálého boje s nelegálním zavážením předmětného pozemku, které také bylo nyní realizováno, bylo jeho vyčištění a následné zavezení pozemku orníci a oplocení.
- 14 Dále žalobkyně uvádí, že ani tvrzení v prvostupňovém rozhodnutí, že nepodala obci Horoušany žádost o pokácení náletových dřevin na jejím pozemku, a proto jí nebyla uložena náhradní výsadba, není pravdivé. Žalobkyně žádost o kácení podala, což dokládá i rozhodnutí obce Horoušany ze dne 21. 10. 2008, č. j. 190/2008, kterým obec rozhodla tak, že žalobkyni kácení dřevin v období vegetačního klidu povoluje a povinnost náhradní výsadby se neukládá.
- 15 Žalobkyně dále uvádí, že žalovaný nijak nedoložil, že to byla právě žalobkyně, kdo předmětný pozemek zavezl. Naopak o tom, že dlouhá léta docházelo k nelegálnímu zavážení předmětného pozemku odpadem a zeminou, svědčí opakovaná upozornění ze strany žalobkyně adresovaná správním orgánům. Uvedené může také dosvědčit pan R., který byl svědkem nelegálního navážení odpadu, a jednou dokonce musel zabránit řidiči nákladního vozu ve vysypání odpadu na předmětný pozemek. Žalobkyně si také nechala zpracovat projektovou dokumentaci sanace území společností A. a. s., z níž se podává, že pozemek byl naopak navezením ornice a jejím rozhrnutím uveden do původního stavu, tj. stavu před zahájením nelegální zavážky odpadu.
- 16 Žalobkyně namítá, že není pravdou, že by zavezením pozemku orníci došlo k závažným změnám hydrických poměrů a likvidaci mokřadního charakteru významného krajinného prvku. Lokalita byla zcela vyschlá již od doby, kdy byla východně od předmětného pozemku postavena silnice. Vyschnutí lokality v této souvislosti předvídal ostatně i zpracovatel zprávy „Horoušanky – biologické hodnocení“ z května 2006 a také Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky ve svém vyjádření ze dne 29. 6. 2008 konstatovala, že se již na předmětném pozemku nenachází žádní obojživelníci. Žalobkyně také o této skutečnosti informovala správní orgán I. stupně dopisem ze dne 31. 8. 2009,

k němuž přiložila fotografie. Zavezení již vyschlého pozemku ornicí tak nemohlo zapříčinit žádnou změnu hydrických poměrů.

- 17 Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že by se významný krajinný prvek nacházel na pozemcích p. č. x a p. č. x, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. V době registrace významného krajinného prvku VKP6 bylo pouze obecně uvedeno, že se nachází na pozemku p. č. x, který byl však později rozdělen na několik menších parcel, a není jasné, na kterém z nich se nyní významný krajinný prvek nachází – podmáčená lokalita se mohla nacházet na kterémkoli místě, neboť sezónní podmáčení nastává v podstatě u všech pozemků v místní části Horoušanky. Žalobkyně dále poukazuje na to, že podle jejího názoru došlo při registraci tohoto významného krajinného prvku k závažným pochybením, neboť o ní rozhodl nepřislušný správní orgán bez řádného odůvodnění a vlastník pozemku p. č. x o tom nebyl vůbec informován.
- 18 Žalobkyně shrnuje, že po sedmi letech nelegálního zavezení jejího pozemku zeminou, stavební sutí a odpadky, proti čemuž příslušné správní orgány neučinily žádná opatření, bylo jediným řešením předmětný pozemek vyčistit, nahradit odvezený odpadní materiál ornicí a celý pozemek oplotit. O tom žalobkyně informovala starostu Horoušan a odbor životního prostředí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi. Stavební úřad Městského úřadu v Úvalech následně vydal dne 6. 8. 2012 pod č. j. MEUV 3945/2012/STU dodatečné povolení výše uvedené stavby. Účastníkem tohoto řízení byl i odbor životního prostředí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, který neuplatnil žádné námitky. Prvostupňovým rozhodnutím se správní orgán I. stupně proti zavezení pozemku vymezil až po třech letech.
- 19 Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 10. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 14. 10. 2014 žalobkyni doručil oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci odstranění následků neoprávněných zásahů na předmětném pozemku podle § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny; v něm stručně popsal, že předmětný pozemek je součástí významného krajinného prvku VKP 6 – podmáčená lokalita u hřiště – mokřad a dne 12. 4. 2011 obdržel správní orgán I. stupně od žalobkyně sdělení, že došlo k jeho zavezení. Přestupkové řízení s žalobkyní bylo zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), zanikla. Současně správní orgán I. stupně svolal ústní jednání, které se konalo dne 30. 10. 2014 a protokol při něm pořizovaný je také součástí správního spisu. Při ústním jednání zmocněnec žalobkyně mj. uvedl, že skutečnost, že žalobkyně pozemek zavezla, je pouze důsledkem předcházející pasivity orgánů veřejné správy, které nebyly schopny pomoci žalobkyni řešit opakovaně vznikající černé skládky na jejím pozemku; žalobkyně se proto necítí vinnou a žádá zastavení tohoto řízení. Dále zástupce žalobkyně požadoval výslech svědků pana R., pana P. (pracovníka odboru životního prostředí a územního rozvoje Městského úřadu v Úvalech), pana B. (starosty obce Horoušany), pana doktora V. (zaměstnance společnosti A.) a pana B. (bývalého pracovníka Okresního úřadu Praha – východ). Součástí správního spisu je dále vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 29. 6. 2008 a závěrečná zpráva „Horoušanky – biologické hodnocení“ z května 2006 zpracovaná firmou A. a. s., RNDr. J. V., CSc.; obě písemnosti popisují stav na předmětném pozemku. K žádosti o vyjádření správní orgán I. stupně se dne 2. 12. 2014 vyjádřila obec Horoušany, jejíž starosta uvedl, že před zahrnutím pozemku v dubnu 2011 se tam

nacházelo jezírko s rákosím, žábami a čolky a že obec žádné žádosti žalobkyně o řešení černých skládek nedohledala. K žádosti o vyjádření správního orgánu I. stupně se dne 26. 11. 2014 vyjádřil RNDr. J.V., který uvedl, že průzkum na předmětném pozemku prováděl v roce 2006, od té doby lokalitu nenavštívil a není mu nic známo o jejím stavu bezprostředně před zavezením. K žádosti o vyjádření správního orgánu I. stupně se dne 8. 12. 2014 vyjádřila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Obvodní oddělení Úvaly v tom smyslu, že žádná oznámení od žalobkyně, od jejího zmocněnce ani od pana M. a paní Z. (příbuzných žalobkyně) nedohledali. Dne 10. 12. 2014 poučil správní orgán I. stupně účastníky řízení o možnosti vyjádřit se v desetidenní lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí; toto usnesení bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 15. 12. 2014. Dne

31. 12. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis zástupce žalobkyně podaný k poštovní přepravě dne 22. 12. 2014, v němž požaduje předvolání svědků pana R., RNDr. V., pana P. a pana B. a uvádí, že až poté, co budou uvedení svědci vyslechnuti, vyjádří se k podkladům pro vydání rozhodnutí a navrhne eventuálně důkazy další; požadavek správního orgánu I. stupně, aby se žalobkyně vyjádřila k podkladům v této fázi správního řízení, označil za „bezprecedentní“ a s podklady pro vydání rozhodnutí se v uvedené lhůtě neseznámil. Dne

5. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, v němž zrekapituloval dosavadní průběh řízení, uvedl, že výslech žalobkyní navržených svědků by již nemohl přispět k vyjasnění stavu věci, a vypořádal námitky žalobkyně vznesené na ústním jednání dne

30. 10. 2014. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně dne 26. 1. 2015 odvolala. Dne

17. 6. 2015 bylo vydáno napadené rozhodnutí, v němž žalovaný stručně zrekapituloval průběh správního řízení a vypořádal odvolací námitky. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 22. 6. 2015.

- 20 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 21 Soud v první řadě konstatuje, že po uplynutí lhůty k podání žaloby podala žalobkyně repliku ze dne 26. 3. 2015, v níž nově poukázala na důvody, pro něž má za to, že je zpochybněna zákonnost napadeného rozhodnutí tím, že jí vzhledem ke zvolenému způsobu získání svědeckých výpovědí nebylo umožněno klást jí navrženým svědkům otázky. Vzhledem k tomu, že tím žalobkyně rozvíjela již v žalobě uplatněný žalobní bod, jehož podstatou je námitka bezdůvodného neprovedení navržených důkazů (výslechu svědků), soud k této argumentaci přihlédl a níže se s ní vypořádal. Dne 14. 7. 2017 podala žalobkyně další vyjádření k věci, v němž však uvedla zcela nové žalobní body (není zřejmé, zda je žalobkyni uložena sankce za to, že pozemek sama zavezla, nebo za to, že ho neochránila před zavezením; zpochybnění stavu lokality před jejím zavezením v roce 2011 v tom směru, zda se stále jednalo o mokřad a vyskytovali se v něm obojživelníci; nejasnost

ohledně územního rozsahu významného krajinného prvku vzhledem k tomu, že po jeho registraci došlo k dělení pozemku, na němž se dle rozhodnutí nachází). Tato argumentace, shrnující průběh veškerých nepříjemností, které žalobkyně měla s předmětným pozemkem, není rozhojněním žalobních bodů obsažených v žalobě, neboť ty jsou procesního charakteru a míří na procesní vady, kdežto nová argumentace se upíná k naplnění podmínek hypotézy § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být žalobní body uvedeny už v žalobě; podle odst. 2 tohoto ustanovení je jejich rozšíření možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 22. 6. 2015, s ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. bylo tedy posledním dnem lhůty k podání žaloby pondělí 24. 8. 2015. K žalobním bodům uplatněným téměř dva roky po uplynutí lhůty proto soud nepřihlédl. Byl nicméně nucen vyjádřit se k některým z těchto otázek, které vytvářejí základ pro vymezení rozsahu dokazování. Vypořádal se tak i s některými výhradami žalobkyně uplatněnými právě ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017.

- 22 Soud považuje za potřebné úvodem vyjasnit, v čem přesně spočívá protiprávní jednání žalobkyně, za něž jí byla uložena povinnost splnit náhradní opatření k nápravě dle § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Náhradní opatření k nápravě lze uložit tomu, kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní části přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, tedy i významný krajinný prvek dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny, který zákon chrání před poškozením a zničením a který lze využít jen tak, aby nebyla narušena jeho obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jeho stabilizační funkce (§ 8 odst. 2 téhož zákona). Žalobkyně v průběhu celého správního řízení a následně i ve svém posledním vyjádření učiněném v soudním řízení poukazovala na to, že předmětný pozemek, na němž se nachází významný krajinný prvek registrovaný vyhláškou Okresního úřadu Praha-východ č. 8/ŽP/94, byl dlouhodobě cizími osobami využíván k nelegálnímu ukládání odpadů, proti čemuž žalobkyně dlouhodobě, nicméně bezvysledně bojovala a žádala o pomoc všechny zainteresované orgány veřejné moci.
- 23 K tomu soud uvádí, že existence nelegálních skládek, které byly průběžně na předmětném pozemku zakládány třetími osobami, patrně neprospívala plnohodnotnému plnění všech funkcí významného krajinného prvku nacházejícího se na předmětném pozemku. To nicméně neznamená, že by plnění těchto funkcí nemohlo být zlepšeno nebo obnoveno provedením vhodných zásahů. Své jednání z dubna 2011 žalobkyně výstižně popsala v dopisu ze dne 13. 4. 2011 adresovaném starostovi obce Horoušany, který žalobkyně přiložila v průběhu soudního řízení ke svým podáním a který je hodnocen i v rozsudku zdejšího soudu č. j. 51 A 1/2012 – 37, jehož se žalobkyně dovolává. Žalobkyně v dopisu konstatovala, že v minulosti musela vždy černé skládky odstraňovat; po vyčištění a oplocení východní části pozemku docházelo nicméně s větší intenzitou k navážení odpadu do zbývajících neoplocených částí. Jediné řešení, jak zabránit dalšímu navážení odpadu na dosud neoplocenou část předmětného pozemku, spatřovala žalobkyně ve vyčištění tohoto pozemku, odvezení hromady staré navážky a nahrazení odvezeného odpadního materiálu ornici s návazným oplocením pozemku. Žalobkyně výslovně uvedla, že toto řešení bylo realizováno. Nepochybně se tak stalo minimálně s jejím vědomím, ne-li dokonce na základě její objednávky, čemuž nasvědčuje vyjádření zástupce žalobkyně při ústním jednání dne 30. 10. 2014. Byť se žalobkyně ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017 pokouší zpochybnit, že by jí tato událost (tj. zavezení významného krajinného prvku ornici a její rozhrnutí po pozemku tak, aby byl zarovnan) byla přičitatelná, soud nemá o její odpovědnosti za toto

jednání pochyb. Žalobkyně totiž nedokázala předestřít věrohodné líčení této události tak, aby z něho vyplývalo, kdo jiný by měl zájem na investování nemalých finančních prostředků do vyčištění pozemku, odvozu odpadu, pořízení ornice a jejího rozhrnutí po pozemku. Prospěch z tohoto jednání mohla mít pouze žalobkyně jakožto vlastník předmětného pozemku. Ostatně sama v jiné části vyjádření ze dne 14. 7. 2017 uvádí: „*Teprve poté, kdy žalobkyně odstranila nelegální navážky odpadu z předmětných pozemků, nahradila odvezené černé skládky ornici a pozemek oplotila, nelegální zavážení předmětných pozemků ustalo.*“ K argumentaci žalobkyně ohledně nelegálního zavážení pozemku odpadem soud uvádí, že ačkoliv nelegální skládky v minulosti mohly ohrozit rozvoj významného krajinného prvku, jednalo se o zásahy, jejichž účinky byly vratné (viz opakované vyčištění pozemků a odvoz odpadu). V dubnu 2011 nicméně žalobkyně přikročila k tomu, že terénní nerovnosti (deprese), v nichž se v některých obdobích roku v minulosti akumulovala voda a vytvářel mokřad, zarovnála zeminou, čímž tuto podstatnou součást významného krajinného prvku, na kterou se vázal jeho, byť neunikátní a narušený, ekosystém, neobnovitelně zničila.

- 24 Ačkoliv z prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalobkyně byla vedle zavezení pozemku na jaře 2011 ornici činěna odpovědnou za závažné změny hydrických poměrů a likvidaci mokřadního charakteru významného krajinného prvku, z rozhodnutí žalovaného (viz jeho výrok) je zřejmé, že hypotéza § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny byla naplněna primárně zavezením významného krajinného prvku zeminou, čímž bylo zasypano stávající rákosíště (viz odůvodnění na str. 2) a definitivně zlikvidováno mokřadní společenství (str. 3). K tomu považuje soud za významné doplnit, že ačkoliv má ukládaná povinnost odpovědnostní základ, není napadené rozhodnutí rozhodnutím o správním deliktu, takže na jeho výrok se nevztahují obsahové náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku upravené zákonem o přestupcích ani z toho analogicky judikaturou dovozené náležitosti výroku rozhodnutí o tzv. jiném správním deliktu. V dané věci je z hlediska výroku rozhodnutí významné pouze to, jaká povinnost jím je ukládána, přičemž skutečnosti, jimiž žalobkyně naplnila hypotézu § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny, mají být uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí. Uložená povinnost má v dané věci základ v zasypaní deprese na předmětném pozemku, s čímž je sama o sobě spojena ekologická újma, neboť tím byla zničena základní součást významného krajinného prvku.
- 25 Byť tedy žalobkyně v dubnu 2011 působila na oslabený ekosystém významného krajinného prvku, jenž však byl stále jako takový registrován, svojí aktivitou zkázu dokonala, a to dokonce nevratně, neboť zničila specifický terén pozemku. Ze zpracovaného biologického hodnocení zpracovaného v květnu 2006 RNDr. V. plyne, že právě přítomnost prohlubně (deprese) v terénu, která vznikla v minulosti lidskou činností, je základem pro rozvoj ekosystému, jenž sám o sobě příliš významný není, s výjimkou jeho významu pro avifaunu (ptactvo). Zasypaním této deprese tak byl odstraněn základní předpoklad existence jakéhokoliv ekosystému (nad rámec nezbytně nutného lze pro doplnění odkázat na údaj obsažený v souhrnné technické zprávě pro dodatečné povolení stavby zpracované v lednu 2012 Ing. H. a následně převzatý do rozhodnutí o dodatečném povolení terénních úprav ze dne 6. 8. 2012, že navezená ornice dosahuje v místě zasypaní deprese výšky 1 m). Žalobkyně přitom nedostála své povinnosti opatřit si před provedením zásahu do významného krajinného prvku, který by mohl vést k jeho poškození nebo zničení nebo k ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce (zasypaní deprese, která je základem celého významného krajinného prvku, zeminou nepochybně tento

charakter má), závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (§ 4 odst. 2 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny). Důvody, pro které žalobkyně postupovala v rozporu se zákonem, tedy dokonala zničení významného krajinného prvku, jsou nerozhodné. Domnívala-li se žalobkyně, že tyto důvody převáží nad zachováním zbytků oslabeného významného krajinného prvku, měla tuto svoji úvahu přenechat k posouzení orgánu ochrany přírody vyžádáním jeho závazného stanoviska, v jehož rámci by se orgán ochrany přírody zabýval i možnostmi zlepšení stavu významného krajinného prvku. Takto však žalobkyně nepostupovala a svévolně přikročila k nevratnému zničení významného krajinného prvku.

- 26 Z právě uvedeného vyplývají významné závěry i ve vztahu k dokazování podmínek pro uložení povinnosti provést náhradní opatření k nápravě dle § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. V první řadě by bylo zcela neúčelné vést jakékoliv dokazování týkající se rozsahu zanesení pozemku nelegálními skládkami. Takové ohrožování, resp. dokonce poškozování významného krajinného prvku bylo na rozdíl od zásahu žalobkyně vratné odklizením deponovaného odpadu. Dále při případném výsledku svědků navržených žalobkyní by její otázky směřující ke zjištění příčin, proč správní orgány byly nečinné ve věci nelegálního ukládání odpadu na předmětném pozemku, byly nepřípustné, neboť vybočují z předmětu správního řízení, jímž je toliko vyšetřit jednání žalobkyně z dubna 2011.
- 27 Včas uplatněnými žalobními body žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí nerespektuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2012, č. j. 51 A 1/2012 – 37, z něhož vyplývá, že žalobkyně nemohla svým jednáním poškodit již absolutně narušené hydrické poměry. Soud však musí konstatovat, že žalobkyně z uvedeného rozsudku necituje korektně. V žalobě citovaná pasáž *„žalobkyně nemohla nijak ovlivnit již dříve závažně poškozené hydrické poměry, které následně vedly ke zničení mokřadní lokality“* totiž pochází z části rozsudku, v níž soud rekapituluje žalobní body, a není tedy vyjádřením vlastního hodnocení soudu. Soud ostatně v uvedeném rozsudku to, zda žalobkyně mohla či nemohla ovlivnit hydrické poměry na svém pozemku, vůbec nehodnotil; napadené rozhodnutí zrušil proto, že výrok tehdejšího prvostupňového rozhodnutí o uložení sankce žalobkyni za přestupek neobsahoval zákonné náležitosti stanovené § 77 zákona o přestupcích, (zejm. popis skutku – jakou činností žalobkyně skutek spáchala, místo a dobu spáchání) a dále konstatoval, že tehdejší žalovaný v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích nepřihlédl při stanovení druhu a výměry sankce k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, k jeho následku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. O tom, zda žalobkyně uvedený přestupek skutečně spáchala, zdejší soud vůbec nerozhodoval, neboť tehdy napadené rozhodnutí zrušil z důvodu procesních vad. Soud uzavírá, že žalobkyní citovaný rozsudek zdejšího soudu nemá žádný vliv na správní řízení v dané věci, jehož předmětem je povinnost žalobkyně odstranit následky neoprávněného zásahu do části přírody a krajiny. Námitka, že žalovaný předchozí rozsudek „nerespektoval“, je nedůvodná.
- 28 Dále žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí představuje zásah do jejího vlastnického práva, neboť stanovená povinnost provést náhradní opatření ve formě výsadby stromů ji omezuje v nakládání s jejím pozemkem. Soud k tomu poznamenává, že právo vlastnit majetek, jež je zakotveno v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), není bezbřehé a jeho meze jsou stanoveny již na ústavní úrovni. Odstavec 3

téhož článku Listiny stanoví, že vlastnictví zavazuje, a podle čl. 35 odst. 3 Listiny platí, že při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje a druhové bohatství přírody nad míru stanovenou zákonem; to, že meze vlastnického práva mohou být zákonem upraveny, vyplývá i z obecného ustanovení čl. 4 odst. 2 Listiny. Zákon o ochraně přírody a krajiny, který ve svém § 4 odst. 2 upravuje ochranu významných krajinných prvků, představuje stanovení mezí výkonu vlastnického práva žalobkyně v zájmu ochrany životního prostředí (ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny), přičemž je toto omezení plně ústavně konformní. Vlastnické právo žalobkyně k jejímu pozemku bylo na základě zákona omezeno již v minulosti, a to od okamžiku, kdy vstoupila v účinnost vyhláška Okresního úřadu Praha – východ č. j. 8/ŽP/94 o registraci významných krajinných prvků v k. ú. Jenštejn, Radonice, Nehvizdy, Záluží, Horoušany a Vyšehořovice, přičemž výhrady žalobkyně k této vyhlášce a k opodstatněnosti zařazení jejího pozemku jako součásti významného krajinného prvku nic nemění na tom, že dokud bude tato vyhláška v účinnosti, je žalobkyně povinna se jí řídit a respektovat omezení, která jí jako vlastníci pozemku, jenž je součástí významného krajinného prvku, plynou ze zákona o ochraně přírody a krajiny. Jedním z těchto omezení je to, že žalobkyně může svůj pozemek využívat pouze tak, *„aby nebyla narušena [...] obnova [významného krajinného prvku] a nedošlo k ohrožení nebo oslabení [jeho] stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů.“* (§ 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). Nerespektování uvedených povinností (zejm. zahrnutí pozemku ornici v dubnu 2011, tedy provedení terénní úpravy) vyústilo v to, že bylo žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím na základě § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny uloženo provést přiměřené náhradní opatření, tj. vysadit na předmětném pozemku 50 kusů různých dřevin, což sice skutečně představuje zásah do vlastnického práva žalobkyně, který je však s ohledem na výše uvedené v souladu se zákonem a s ústavním pořádkem České republiky. Nelze nevidět souvislost uloženého náhradního opatření k nápravě s nejhodnotnější funkcí, kterou před jeho zničením plnil významný krajinný prvek. Ze závěrečné zprávy biologického hodnocení zpracovaného RNDr. V. a z vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 26. 9. 2008 totiž plyne, že byť se ve významném krajinném prvku nevyskytovaly vzácnější druhy rostlin a živočichů, a z tohoto hlediska šlo o lokalitu průměrnou, jednalo se o významné stanoviště pro avifaunu, neboť bylo využíváno řadou ptáčích druhů jako hnízdiště a loviště. Ačkoliv v důsledku zničení významného krajinného prvku nemůže být obnoveno původní bylinné podloží při styku s „podmáčenou“ depresí, lze alespoň realizací náhradní výsadby keřů a stromů vytvořit předpoklady pro pokračování využití lokality avifaunou. Námitka je nedůvodná.

- 29 Žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, jestliže nevyslechl svědky, které navrhla, a spokojil se pouze s písemnými vyjádřeními některých z nich, čímž nemohl být zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu; tento postup je také v rozporu s § 2 správního řádu. Soud k tomu uvádí, že z § 52 správního řádu vyplývá, že je povinností správního orgánu provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, avšak není vázán důkazními návrhy účastníků. O tom, jaké důkazy provede, rozhoduje

správní orgán, přičemž jako důkazní prostředek lze užít všechny prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci (§ 51 odst. 1 správního řádu). V této souvislosti je třeba uvést, že s právem účastníka řízení vznést důkazní návrhy (výslech svědka) je spojena povinnost označit skutečnost, k níž by měl být důkaz proveden, aby správní orgán mohl posoudit relevanci důkazního návrhu (tedy nevyhovět důkaznímu návrhu, jenž směřuje k prokázání skutečností nerozhodných pro posouzení věci, nebo důkaznímu návrhu, jehož obsah vůbec nesouvisí s projednávanou věcí). Správní orgán musí také brát ohled na to, že správní řízení je ovládáno zásadou rychlosti a hospodárnosti. V tomto kontextu, i s ohledem na to, že žalobkyně neuvedla, k jakým skutečnostem by měli být navrženi svědci vyslechnuti, lze chápat jako racionální postup správního orgánu I. stupně, jenž navržené svědky oslovil s žádostí o podání písemné „výpovědi“. Tento postup je nicméně akceptovatelný toliko za účelem zjištění, zda navrženi svědci vůbec mají o věci, k níž by měli být vyslechnuti, nějaké povědomí, a tedy zda jejich výslech má potenci objasnit pro projednávanou věc významné skutečnosti. Tímto postupem se podařilo eliminovat potřebu vyslechnout RNDr. V., jenž na místě od roku 2006 nebyl (jeho závěr biologického hodnocení z roku 2006 je součástí správního spisu).

- 30 Samotný výslech svědka je však třeba vést ústně, nikoliv korespondenčně. Byť podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, teoreticky tedy i písemné vyjádření svědka k věci samé, nelze obcházet pravidla pro dokazování upravující jednotlivé typy důkazních prostředků. Výpověď svědka lze tedy v zásadě opatřit pouze postupem dle § 55 správního řádu, je-li tento způsob opatření výpovědi uskutečnitelný. Správní orgán I. stupně by tak byl povinen svědka předvolat a o provedení důkazu mimo jednání vyrozumět žalobkyni (§ 51 odst. 2 s. ř. s.). Účelem takového postupu je umožnit účastníkovi řízení, aby se zúčastnil provádění důkazu mimo ústní jednání. Přítomnost účastníka řízení při provádění důkazu má pro něj značný význam, neboť se může lépe seznámit s jeho obsahem, a tedy i detailněji a přiléhavěji se vyjádřit k důkazu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, bod 17). Byť zákon výslovně neupravuje právo účastníka řízení klást svědkovi otázky, judikatura dovodila, že i ve správním řízení je třeba postupovat při výslechu svědka analogicky dle § 126 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy mj. umožnit účastníkovi řízení klást svědkovi otázky (viz rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, bod 33). Ostatně toto právo náleží účastníkovi řízení i v daňovém řízení (§ 96 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů), není proto žádného důvodu odepírat toto standardní právo spjaté s výslechem svědka účastníku správního řízení. Porušení § 55 a § 51 odst. 2 správního řádu tak představuje vadu řízení, kterou nelze zhojit tím, že účastník řízení, jenž nebyl o provedení důkazu mimo ústní jednání předem vyrozuměn, má právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Asz 2/2013 - 26).
- 31 Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neuvedla, k jakým skutečnostem mají být jí označení svědci vyslechnuti. Neučinila tak ani v odvolacím řízení, v němž se jen omezila na námitku porušení procesních práv v souvislosti s dokazováním. Správní orgán I. stupně zjistil, že svědek RNDr. V. byl na předmětném pozemku naposledy v roce 2006, takže zcela oprávněně k jeho výslechu nepřikročil, neboť by nebyl schopen vypovědět nic k událostem z roku 2011, jeho hodnocení stavu významného krajinného prvku z roku 2006 je součástí správního spisu. Z tvrzení žalobkyně uvedeného

ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017 plyne, že svědek R. měl ve správním řízení vypovídat o tom, jak byl předmětný pozemek od roku 2004, kdy koupil pozemek v sousedství předmětného pozemku, do roku 2011 zavážen odpadem, dokonce jednou v roce 2011 bránil řidiči nákladního vozidla ve vysypání odpadu na pozemek (viz na podporu toho přiložené vyjádření svědka ze dne 29. 6. 2015 a protokol o jednání Obvodního soudu pro Prahu 10 ve věci sp. zn. 8 C 113/2015 ze dne 30. 5. 2016). Jak soud uvedl již v odstavcích 23 až 26 shora, deponování odpadu na předmětném pozemku nesouvisí s jednáním žalobkyně, pro které jí byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost provést náhradní opatření k nápravě. Neprovedení výsledku tohoto svědka proto nelze hodnotit jako vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť existuje relevantní důvod, pro který lze tento důkazní návrh odmítnout. Neprovedení výsledku svědka B., jenž v roce 1994 jako pracovník tehdejšího Okresního úřadu Praha-východ registroval předmětný významný krajinný prvek, odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že již od roku 1999 u něj nepracuje. V situaci, kdy žalobkyně neupřesnila, k čemu by měl být vyslechnut, resp. proč je provedení tohoto důkazu navrhováno, považuje soud uvedený důvod neprovedení výsledku tohoto svědka za dostatečný a přiléhavý.

- 32 Navrženého svědka J. B., starostu obce Horoušany, oslovil správní orgán I. stupně písemně jakožto zástupce obce. J. B. podal své písemné vyjádření dne 26. 11. 2014, v němž uvedl, že před dubnem 2011 se na pozemku nacházel ekosystém zahrnující zelené plochy s jezírkem, jeho významnými prvky bylo rákosí, žáby a čolci. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 14. 7. 2017 tvrdí, že starosta měl být vyslechnut, aby doložil pravdivost svého tvrzení týkajícího se jezírka s čolky. V tomto ohledu ovšem žalobkyně pomíjí, že svědek není povinen pravdivost vlastní výpovědi jakkoliv prokazovat. Úsudek o pravdivosti svědecké výpovědi je výsledkem procesu hodnocení provedených důkazů. V replice ze dne 29. 3. 2016 pak žalobkyně obecně uvedla, že zkrácením na právu klást svědkům otázky byla připravena o možnost dotázat se jich, *„jakým způsobem se hodlají vypořádat se vzniklým, žalobkyní nezaviněným stavem, když uvedené osoby (navržení svědci – pozn. soudu) svým předchozím jednáním a svým nedostatečným vlivem a organizační neschopností nezabezpečily nerušený průběh užívání pozemku žalobkyně, ač ze svých pravomocí měly možnost a povinnost poskytnout žalobkyni náležitou právní ochranu, což se nestalo.“* Je tedy zřejmé, že žalobkyně hodlala svého práva klást svědkům otázky využít k jejich konfrontaci ohledně nečinnosti orgánů veřejné moci, které navržení svědci (mj. svědek B.) zastupují. K tomu ovšem právo klást svědkovi otázky neslouží, takové dotazy by správní orgán neměl vůbec připustit. V dané věci nejde o to, proč orgány veřejné moci nekonaly, nýbrž o to, zda žalobkyně poškodila, resp. zničila významný krajinný prvek, a to tím, že zavezla depresi na předmětném pozemku, jež byla základem ekosystému (byť v té době třeba nefunkčního, který by však bylo možné vhodnými opatřeními v území revitalizovat). Tato okolnost je přitom dostatečně prokázána i bez svědecké výpovědi starosty, což platí i pro výpovědi ostatních žalobkyní navržených svědků, neboť žalobkyně se k vlastnímu jednání (zavezení pozemku ornicí) v zásadě doznává (viz stranu 4 vyjádření žalobkyně ze dne 14. 7. 2017 citované v odst. 23 shora, dále vyjádření jejího zástupce při ústním jednání před správním orgánem I. stupně dne 30. 10. 2014 a dopis žalobkyně starostovi obce Horoušany ze dne 13. 4. 2011, na který při ústním jednání poukazovala). Zkrácení žalobkyně na jejím právu klást svědkovi B. otázky tak nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

- 33 Pokud jde o návrh na výslech svědka P., ani u něho žalobkyně neuvedla, k jakým skutečnostem by měl být vyslechnut. Byl-li návrh učiněn z toho důvodu, že pan P. byl u projednávání jednání žalobkyně v přestupkovém řízení, je třeba uvést, že to bylo zahájeno až po zavezení deprese, takže svědek nemohl mít povědomí o stavu území bezprostředně před tímto jednáním. Z vyjádření žalobkyně učiněného až v soudním řízení (replika ze dne 26. 3. 2015) plyne, že se jej chtěla dotázat na důvod nečinnosti správního orgánu, v němž pan P. pracuje. Jak soud již uvedl, jde o okolnost nerozhodnou pro posouzení věci a otázky mířící tímto směrem by neměl správní orgán při výslechu svědka vůbec připustit. Správní orgán I. stupně zjistil, že pan P. je v dlouhodobé pracovní neschopnosti, k projednávání věci si opatřil stanovisko Městského úřadu v Úvalech, odboru životního prostředí a územního plánu, kde pan P. pracuje a který je příslušný k vyhlášení významných krajinných prvků a vydávání závazných stanovisek k zásahům do nich. Městský úřad v Úvalech se vyjádřil k možnosti obnovy významného krajinného prvku, přičemž se přiklonil k uložení náhradního opatření k nápravě. Za daných okolností (tedy zejména z důvodu, že žalobkyně neuvedla, k čemu by měl být pracovník Městského úřadu v Úvalech vyslechnut) považuje soud za dostatečné, že vzhledem k indispozici svědka si opatřil oficiální stanovisko orgánu ochrany přírody, v němž svědek pracuje.
- 34 Žalobkyně dále obecně v odvolání navrhla zpracovat znalecký posudek, aniž však uvedla, jaká skutečnost by měla být předmětem posouzení a jaký znalec (tedy z jakého znaleckého oboru) by jej měl zpracovat. Vzhledem k právě uvedenému a dále s ohledem na skutečnost, že od zavezení významného krajinného prvku do zahájení řízení o uložení opatření k nápravě uplynuly více než 3 roky, takže stav tohoto prvku ke dni jeho zavezení nebylo již možné znaleckým zkoumáním na místě zjistit, nepovažuje soud za vadu řízení, že znalecký posudek nebyl proveden.
- 35 Jakkoliv soud nesdílí procesní stanovisko správních orgánů, pokud jde o způsob provádění výslechu svědků a právo účastníka řízení být výslechu přítomen a klást svědkovi otázky, neshledal, že by jejich postup v dané věci představoval vzhledem ke konkrétním okolnostem případu vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tedy která by zkrátila žalobkyni na jejích procesních právech směřujících k řádnému zjištění skutkového stavu. Jak soud uvedl již v odstavci 31 shora, výslech svědků byl pro prokázání stěžejní skutečnosti zakládající povinnost žalobkyně učinit opatření k nápravě dle § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny nadbytečný. Vady řízení, které nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nejsou důvodem pro jeho zrušení [viz § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu potřebném pro aplikaci § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 2 ani § 3 správního řádu porušeny nebyly. Žalobní bod je nedůvodný.
- 36 Konečně žalobkyně namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, což představuje zásah do jejího práva na spravedlivý proces. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že odvolání žalobkyně ze dne 21. 1. 2015 obsahuje dvě odvolací námitky (další dva body označené jako odvolací námitky jsou ve skutečnosti svým obsahem konstatováním různých skutečností z průběhu správního řízení). Prvou odvolací námitkou žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nevyslechl žalobkyní navržené svědky, takže jim žalobkyně nemohla klást otázky, čímž byl porušen § 55 správního řádu. Touto námitkou se žalovaný zabýval a uvedl, že volba důkazních prostředků je na správním orgánu a provádí je tak, aby zjistil informace potřebné pro

předmět správního řízení; žádné ustanovení správního řádu nezakládá účastníku řízení právo klást svědkům otázky. Dále žalovaný uvedl, že ohledání nebylo třeba provádět, neboť situace na předmětném pozemku byla správnímu orgánu I. stupně známa a vycházel ze zprávy „Hroušánský – biologické hodnocení“ zpracované RNDr. J. V., CSc. z května 2006 a z vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 29. 6. 2008. Ze spisového materiálu dospěl žalovaný k závěru, že zásah do významného krajinného prvku na předmětném pozemku byl škodlivý a nevratně poškodil mokřadní společenství. Druhou odvolací námitkou žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně neprovedl důkaz listinami, ohledáním a znaleckým posudkem, čímž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nešetřil práva žalobkyně nabytá v dobré víře a nezákonně zasáhl do jejích práv; dále nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 správního řádu. I touto námitkou se žalovaný zabýval, jestliže se odkázal na vypořádání první námitky a dále uvedl, že správní orgán I. stupně neporušil žádné ustanovení správního řádu ani jiného právního předpisu a že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, neboť ze správního spisu vyplynulo, že zásah provedla žalobkyně. Uložené opatření naopak šetří práva žalobkyně, neboť uvedení jejího pozemku do původního stavu by si vyžádalo několikanásobně vyšší náklady. Soud uzavírá, že se žalovaný odvolacími námitkami zabýval a tato žalobní námitka je nedůvodná.

- 37 Soud uzavírá, že z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 38 Soud neprovedl důkaz listinami předloženými žalobkyní k žalobě a dalším jejím vyjádřením učiněným v tomto řízení. Některé z těchto listin jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Další listiny se vztahují k žádosti žalobkyně o změnu územního plánu, žádosti o zrušení významného krajinného prvku, povolení ke kácení dřevin z roku 2008 (včetně poskytnutí sponzorského daru obci Hroušánský), dodatečného povolení provedených terénních úprav a staveb. Skutečnosti, které dokládají, nesouvisí s předmětem tohoto řízení a nejsou rozhodné pro posouzení žaloby. Navíc neodpovídají řádně a včas uplatněným žalobním bodům, které směřují do procesních otázek, nikoliv do věcného posouzení vzniku povinnosti provést náhradní opatření k nápravě dle § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
- 39 K návrhu žalovaného, aby soud nepřipustil zastupování žalobkyně obecným zmocněncem Mgr. V. B., neboť vystupuje jako zmocněnec v různých věcech opakovaně, uvádí soud, že s ohledem na to, že tento návrh byl vznesen v replice a soud o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, tomuto návrhu nevyhověl, neboť nepřipustění zastupování žalobkyně jejím zmocněncem by v této fázi řízení již nic nezměnilo.
- 40 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, 6 As 135/2015 – 79, že se tento náález ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2017

Olga Stránská, v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost:

B. K.